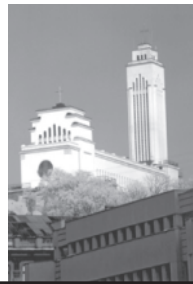

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Popiežiaus Benedikto XVI žinia 2009 m. Gavėnios proga

Brangūs broliai ir seserys!

Pradedant Gavėnią, intensyvesnių dvasinių pratybų kelionę, liturgija mus kviečia imtis trijų biblinei ir krikščioniškai tradicijai labai svarbių atgailos praktiškų - maldos, išmaldos ir pasninko. Jomis pasirengiame geriau švęsti Velykas ir patirti Dievo galią, kuri, kaip girdėsime Velyknaktį, „traukia nuo kalčių, nuodėmės plauna, puolusiems gražina nekaltumą, nuliūdusiems

džiaugsmą; ji maldo neapykantą, vienija širdis, palenkia išdidumą“ (Velykinis šlovinimas). Šių metų savo žinioje gavėnios proga pirmiausia norėčiau apmąstyti pasninko vertę ir prasmę. Juk Gavėnia primena keturiasdešimt mūsų Viešpaties pasninkavimo dykumoje dienų prieš jam pradedant viešąją misiją. Evangelijoje parašyta: „Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad ten būtų velnio gundomas. Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas“ (Mt 4, 1-2). Kaip Mozė prieš priimdamas Įstatymo plokštes (plg. Iš 34, 28) ir Elijas prieš susitikdamas su Viešpačiu ant Horebo kalno (plg. 1 Kar 19, 8), taip ir Jėzus malda ir pasninku ruošėsi misijai, kurios pradžia buvo sunkios grumtynės su gundytoju.

Galime klausyti, kokia vertė ir prasmė mums, krikščionims, atsisakyti to, kas savaime gera ir naudinga mūsų kūnui palaikyti. Šventasis Raštas ir visa krikščioniškoji tradicija moko, kad pasninkas labai padeda vengti nuodėmės ir visa, kas į ją lenkia. Todėl išganymo istorijoje dažnai kviečiama pasninkauti. Jau pirmuosiuose Šventojo Rašto puslapiuose Viešpats nurodo žmogui neragauti uždrausto vaisiaus: „Nuo visų sodų medžių tau leista valgyti, bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo užvalgysi, turėsi mirti“ (Pr 2, 16-17). Komentuodamas dieviškąją priesaką, šventasis Bazilijus atkreipia dėmesį, jog „pasninkas įsteigtas Rojuje“ ir „šia prasme buvo pirmasis Adomui duotas įsakymas“. Iš to jis daro išvadą: „Tad neleista valgyti yra pasninko ir susilaikymo įstatymas“ (plg. Sermo de ieunio: PG 31, 163, 98). Kadangi visi esame sleigiami nuodėmės ir jos padarinių, pasninkas mums siūlo mas kaip priemonę atnaujinti draugystę su Viešpačiu. Būtent tai prieš sugrįžimą į šį tremties ir pažadėtąją žemę padarė Eždras, paragindamas susirinkusią tautą pasninkauti, taip, pasak jo, nusižeminant „prieš savo Dievą“ (8, 21). Visagalis išgirdo jų maldą ir laidavo jiems savo globą bei apsaugą. Lygiai taip pat pasielgė Ninevės gyventojai, kurie, atsiliepdami į Jonos raginimą atsiversti, kaip savo nuoširdumo ženklą paskelbė pasninką: „Rasi Dievas pasigailės ir atleis, rasi sulaukys savo degantį iniršį, ir mes nežūsim!“ (3, 9). Tada Dievas pamatė, ką jie padarė, ir jų pasigailėjo.

Naujajame Testamente Jėzus atskleidžia giliają pasninko prasmę peikdamas fariziejus, skrupulingai besilaikančius Įstatymo priesakų, bet širdimi esančių toli nuo Dievo. Tikrasis pasninkas, anot dieviškojo Mokytojo žodžių kitoje vietoje, veikiau yra vykdyti dangiškojo Tėvo, reginio slaptose ir atlyginsiančio (plg. Mt 6, 18), valią. Baigiantis keturiasdešimčiai dienų dykumoje jis pats tai įrodo šėtono akivaizdoje: „Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mt 4, 4). Tad tikrasis pasninkas reiškia valgyti „tikrąjį maistą“, t. y. vykdyti Tėvo valią (plg. Jn 4, 34). Adomas nepakluso Viešpaties įsakymui nevalgyti „nuo gero ir pikto pažinimo medžio“, o tikintysis pasninku nuolankiai paklūsta Dievui, nes pasitiki jo gerumu ir gailestingumu.

Pasninkas buvo išsisknijęs jau pirmųjų krikščionių bendruomenėje (plg. Apd 13, 3; 14, 22; 27, 21; 2 Kor 6, 5). Bažnyčios tėvai irgi kalba apie pasninko jėgą: juo tramdoma nuodėmė, slopinami „senojo Adomo“ geismai, tikinčiojo širdyje atveriamas kelias į Dievą. Be to, pasninką yra praktikavę ir siūlę visų epochų šventieji. Šventasis Petras Auksažodis: „Pasninkas yra sielos malda, o pasninko gyvastis - gailestingumas. Todėl, kas meldžiasi, tas pasninkauja, o kas pasninkauja, tas būna gailestingas. Kas nori būti išklaudytas, tas teišklausytis prašančius. Kas neužveria savo ausies kitiems, bus išgirstas Dievo“ (Sermo 43: PL 52, 320, 332).

Mūsų dienomis pasninkas, regis, yra nuostojęs savo dvasinės reikšmės: materialinės gerovės siekio paženklintoje kultūroje jis telaikomas terapeutine priemone kūnui prižiūrėti. Pasninkas tikrai prisideda prie kūno gerovės, tačiau tikinčiajam tai pirmiausia yra „terapija“, padedanti išsilaivinti iš visa, kas trukdo palenkiti savo valią Dievo valiai. 1966 m. apaštališkojoje konstitucijoje Paenitemini Dievo tarnas Paulius VI laikė esant būtina laikyti pasninką kiekvieno krikščionio pašaukimu „gyventi ne sau, bet dėl to, kuris ji mylejo bei save u? ji atidave, taip pat <...> dėl brolių ir seserų“ (plg. I sk.). Todėl Gavėnia galėtų būti tinkama proga prisiminti minėtos apaštališkosios konstitucijos nuostatus ir pakelti šios senos atgailos praktikos autentišką ir amžiną vertę - praktikos, galinčios mums padėti numaldyti savo egoizmą ir atverti širdį Dievo ir artimo meilei, pirmajam ir aukščiausiajam naujojo Įstatymo įsakymui ir visos Evangelijos santraukai (plg. Mt 22, 34-40).

Be to, sąžiningas pasninko praktikavimas prisideda prie asmens didesnės kūno ir sielos vienybės, padeda vengti nuodėmės ir suartėti su Viešpačiu. Šventasis Augustinas, gerai pažinojęs savo neigiamus polinkius ir nusakęs juos kaip „sunarpliotą ir suraizgytą mazgą“ (Confessiones, II, 10, 18), traktate apie pasninko naudą rašė: „Žinoma, save marinu, kad jis manęs pasigailėtų, save baudžiu, kad jis man padėtų, kad būčiau jam patinkantis, kad jį pradžiuginčiau“ (Sermo 400, 3, 3: PL 40, 708). Kūną maitinančio materialaus maisto atsisakymas skatina vidinį nusiteikimą klausytis Kristaus ir sotintis juo išganomuoju žodžiu. Mūsų pasninkas ir malda leidžia Jam numaldyti gilų

alkį, kurį jaučiame didžiausioje savo gilumoje, - Dievo alkį ir troškulį.

Sykiu pasninkas padeda mums suvokti sąlygas, kuriomis gyvena tiek daug mūsų brolių. Savo pirmajame laiške šventasis Jonas įspėja: „Jei kas turėtų pasaulio turtų ir, pastebėjęs vargo spaudžiamą brolių, užrakintų jam savo širdį, - kaip jame pasilikis Dievo meilė?“ (3, 17). Savanoriškas pasninkavimas padeda ugdytis gerojo samariečio, pasilenkiančio ir puolančio padėti kenčiančiam broliui (plg. Enciklika Deus caritas est, 15), nuostata. Savanoriškas ko nors atsisakymas dėl pagalbos kitam konkrečiai rodo, kad sunkumų ištiktas artimas nėra svetimas. Trokšdamas, kad tokia svetingumo bei dėmesingumo broliams nuostata išliktų gyva, raginu parapijas ir visas kitas bendruomenes Gavėnios metu intensyviau praktikuoti asmeninį ir bendruomeninį pasninką, daugiau dėmesio skirti įsiklausymui į Dievo žodį, maldai ir išmaldai. Krikščionių bendruomenė taip gyvena nuo pačių pradžių: rengdavo ypatingas rinkliavas (plg. 2 Kor 8-9; Rom 15, 25-27), ragindavo tikinčiuosius vargšams atiduoti tai, ką pavykdavo sutaupyti pasninkaujant (plg. Didascalía Ap., V, 20, 18). Šią praktiką būtina iš naujo atrasti bei skatinti ir šiandien, pirmiausia Gavėnios metu.

Iš to, kas pasakyta, labai akivaizdu, kad pasninkas yra svarbi askezės forma, dvasinis ginklas kovoti su bet kuriuo netvarkingumu prisirišimu prie savęs. Savanoriškas atsisakymas mėgautis valgiu ir kitokiomis materialinėmis gėrybėmis Kristaus mokiniui padeda tramdyti prigimties, kuri yra susilpninta visą žmogaus asmenybę neigiamai paveikusios gimtosios nuodėmės, troškimus. Viena sename Gavėnios liturginiame himne esame raginami: „Utamur ergo parcius, / verbis, cibis et potibus, / somno, iocis er arctius / perstemus in custodia - Būkime santūresni žodžiais, valgiais, gėrimais, miegu ir žaidimais, labiau stenkimės išlikti budrus.“

Brangūs broliai ir seserys, atidžiau pažvelgus, pasninku, pasak Dievo tarno popiežiaus Jono Pauliaus II, galiausiai norima kiekvienam padėti visiškai dovanoti save Dievui (plg. Enciklika Veritatis splendor). Todėl kiekvienoje šeimoje ir kiekvienoje krikščionių bendruomenėje Gavėnios laikotarpiu tesistengiama atitolinti nuo visko, kas blaško dvasią, ir intensyviau puoselėti tai, kas maitina ir Dievo bei artimo meilės moko sielą. Galvoje pirmiausia turiu uolesnes pastangas melstis, praktikuoti lectio divina, priimti Sutaikinimo sakramentą, aktyviau dalyvauti Eucharistijoje, ypač per šv. Mišias sekmadienį. Pradėkime gavėninį atgailos metų kupinį būtent tokio vidinio nusiteikimo. Palaimintoji Mergelė Marija, Causa nostrae laetitiae, telydi ir tepaliko mūsų pastangas išlaisvinti savo širdį iš vergavimo nuodėmei, idant ji vis labiau taptų „gyvuoju Dievo tabernakuliu“. To linkėdamas patikinu, jog melsiuosi, kad visi tikintys ir visos bažnytinės bendruomenės vaisingai keliautų per Gavėnią, ir visiems nuoširdžiai teikiu apaštališkąjį palaiminimą.

Vatikanas, 2008 m. gruodžio 11 d.
BENEDICTUS PP. XVI

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šventasis Raštas. Šventojo Rašto skaitymas. Malda su Šventuoju Raštu

Mieli broliai ir sesės Kristuje,
Šiais metais jūs nuolat kviečiami skaityti Šventąjį Raštą, o ši katechezė skirta Gilesniam Švento Rašto pažinimui, skaitymui ir maldai su juo.

Kas yra Šventasis Raštas, vadinamas Biblija? Tai vienas seniausių šio pasaulio kultūros lobynų, kuriam apie 2500 metų. Nė viena knyga nebuvo ir nėra taip dažnai verčiama į įvairias kalbas kaip Biblija. Žodis „Biblija“ yra kilęs iš graikų kalbos ir reiškia „Knygos“. Iš tiesų Biblija sudaro 73 atskiros knygos, kurios parašytos maždaug per 1000 metų. Šiose knygose randame ir meilės giesmių, ir patarlių rinkinį, įstatymų, pamokymų, įsakymų ir laišku. 46 knygos yra perimtos iš judaizmo ir sudaro Senąjį Testamentą. Kadangi Jėzus Kristus buvo žydas, tai jis meldėsi, buvo auklėjamas Senojo Testamento dvasia.

Krikščionys tiki, kad atėjęs Jėzui Kristui prasidėjo nauji Dievo santykiai su žmogumi. Pirmieji krikščionys pradėjo užrašinėti tai, kas jiems buvo svarbu, ką jie patyrė bendrystėje su Jėzumi. Taip atsirado Naujasis Testamentas. Apskritai abejotina, ar Naujojo Testamento raštai iš viso būtų atsiradę, jeigu nebūtų buvę Jėzaus Kristaus prisikėlimo. Be Jėzaus prisikėlimo tikrai nebūtų buvę krikščionių tikėjimo. Tie, kurie apčiuopiamai patyrė, kad Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, vaikščiojo su jais žeme, kartu valgė ir gėrė, viską surašė į knygas. Naujasis Testamentas yra liudijimas tų, kurie tikėjo Jėzaus Kristaus prisikėlimu ir kurie tą tikėjimą išreiškė šiais raštais. Naujasis Testamentas atsirado ne todėl, kad žmonės norėjo papasakoti gražių istorijų, daugelyje vietų panašių į pasaką, bet todėl, kad bendraudami su pačiu Dievu, jie patyrė, jog gyvenimas yra stipresnis už mirtį. Dievas sutraukio pančius!

Jėzus Kristus savo kalbose dažnai cituoja senovės žydų raštus. Todėl galima sakyti, kad Naujasis Testamentas krikščionių požiūriu yra Senojo Testamento tęsinys.

Žydų tikintiesiems pakanka žinoti tik Senąjį Testamentą, o tuo tarpu krikščionims nepakanka žinoti tik Naująjį Testamentą. Kad krikščionys geriau suprastų slaptąsias savo tikėjimo sąsajas, jie turi susipažinti ir su Senuoju Testamentu. Kaip pastebėjote, šv. Mišių metu beveik kiekvieną sekmadienį (išskyrus Velykų laiką) vienas skaitinys yra imamas iš Senojo Testamento.

Kokiomis akimis mes turime žvelgti į Šven-

tąjį Raštą? Kaip turime jį priimti? Į šį klausimą atsako Grigalius Didysis: „Kas yra Šventasis Raštas, jei ne visagalis Dievo laiškas savo kūriniui?“ (Greg. 1,345). Jame žmogus atranda aišką Dievo valią, atpažįsta išganymo planą. Per Šventąjį Raštą Dievas apsišreiškia žmogui. Šv. Augustinas apie Šventąjį Raštą sako, kad tai pirmiausia yra Dievo Žodis: „Jis - Dievo Žodis ir drauge Šventosios Trejybės antrasis asmuo. Prisiartinti prie Rašto, tai prisiartinti prie Sūnaus ir įminti Trejybės paslaptį“, - taip liudija šv. Augustinas. Taigi Šventasis Raštas tam tikra prasme yra „Dievo Žodžio Išikūnijimas“, ir Jo tikslas toks pats, kaip ir paties Išikūnijimo: nušviesti mūsų širdis, kad pagaliau išvystume Tiesą. Viešpats Dievas Šventuoju Raštu mums suteikia pagalbą ir mes lengviau randame kelią pas Jį. Pagal Šventąjį Raštą peržvelgę savo gyvenimą pajusime, kaip Dievas veikia.

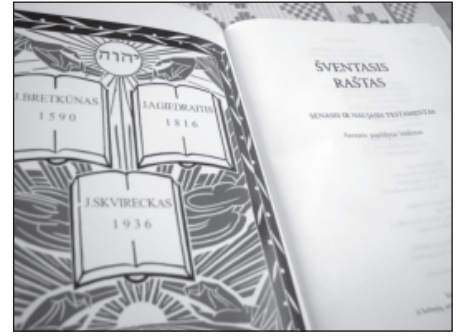
Dažnas klausia: „Ar tai, kas parašyta Biblijoje, apskritai yra tiesa?“

Tokios sąvokos kaip „teisinga“ arba „neteisinga“ skaitant Bibliją mažai tepadedą. Niekas negali atsakyti į klausimą, ar Jėzus anuomet iš tiesų prikėlė mirusį, išgydė raupsuotąjį, išvarė demonus ir t.t. Biblijoje norima pasakyti, kad žmogus, kuris buvo miręs, sugrįžo į gyvenimą; sergantis žmogus vėl pasveiko ir naujai patikėjo gyvenimu. Įvyko daug stebuklų, kurių negalime paaiškinti. Ir šiandien kiekvieno gyvenime vyksta vienokie ar kitokie stebuklai, tik dažnas nežino, kam juos priskirti. To meto žmonės savo išgyvenimus ir stebuklingus įvykius siejo su Dievu.

Tikintysis turi priimti Šventąjį Raštą kaip Dievo Žodį, kaip tiesą, aksiomą, kuriai nereikia faktinių įrodymų. Pavyzdžiui, jei meilė imsime įrodinėti ir apskaičiuoti matematiškai, tai jau nebus meilė. Kai jums mylimas žmogus sako: „Aš tave myliu“, jūs neklausiate jo: „Kodėl?“ Tik širdimi galite suprasti, kiek yra tikras mylimojo prisipažinimas.

Kaip turime skaityti Šventąjį Raštą? Šventasis Augustinas moko, kad Šventąjį Raštą turime skaityti nuolankiai, iš anksto kruopščiai pasirošus pokalbiui su Dievu.

Šv. Raštą negalima skaityti taip, kaip skaitytume bet kurią kitą knygą. Mes turime visa savo esybę pasinerti į Dievo Žodį lygiai taip, kaip pasineriama į nuosirdžią maldą: „Kai tu skaitai, tuomet tau kalba Dievas, o kai tu meldiesi, tuomet

Dievui kalbi pats“ (Ps 85,7). Be abejonės, Šv. Rašte yra neaiškių, netgi labai sunkiai suprantamų ir paaiškinamų vietų. Šv. Augustinas pataria skaityti Šv. Raštą su meile, tą patį kalba apaštalai šv. Paulius ir šv. Jonas. Tik meilė padeda teisingai Jį interpretuoti, nes „Dievas yra meilė“ (1 Jn 4,8), ir Šventasis Raštas yra Jo meilės žodžiai mums. Jei tikrame suprasti ir priimti Šv. Rašto paslaptį, turime šauktis Šventosios Dvasios pagalbos, nes būtent Šventoji Dvasia įkvėpė tuos, kurie užrašė Dievo Žodį.

Šventąjį Raštą galima skaityti įvairiai: pagal tam tikrą sistemą, pagal nurodytą tvarką (pvz., šv. Mišiose yra nustatyta oficialioji skaitymo tvarka), atsitiktinumo principu.

Pažįstu žmonių, kurie turi nusipirkti du Naujojo Testamento egzempliorius. Vieną jie skaito kasdien, ten daro atžymas, pabraukymus, rašo si pastabas, savo mintis. Kitą egzempliorių laiko pagarbiai padėtą. Jį atsiverčia tik sekmadieniais, pasiskaito ir vėl pagarbiai padeda į vietą. Tai tarsi šventa knyga, kokia ir yra Biblija.

Bibliją nepatartina skaityti siekiant perskaityti kuo daugiau ir kuo greičiau. Kartais pakanka perskaityti vieną sakinį, pastraipą ar skyrių ir pamąstyti: ką Dievas man tuo nori pasakyti? Ką tai reiškia man? Patartina skaitant Šv. Raštą įjungti asmeninę maldą. Tada, perskaičius keletą Šv. Rašto eilučių, tyliai pamąstyti, ką Dievas jums tuo nori pasakyti ir pabandyti per maldą užmegzti dialogą su Dievu. Jei bus suteikta malonė, tai pilni meilės ir atsidavimo pasilikite dar kiek nors laiko su Dievu, po to eikite ir tuo vadovaukitės. Šv. Raštą visada reikia skaityti rūpestingai ir baigti širdies malda.

Pabaigai pateikiu keletą klausimų pamąstymui:

- Ar pasiryžau bent penkias minutes per dieną skirti Šv. Rašto skaitymui?
- Ar tikiu, kad Šv. Rašte galiu rasti atsakymą į visus gyvenime iškilančius klausimus?
- Ar tikiu, kad skaitydamas Šv. Raštą keičiusios, tobulėsiu ir augsiu savo tikėjime?

2008 06 29 - 2009 06 29 m. - apaštalo šv. Pauliaus metai

Popiežiaus katechezės apie apaštalą Paulių

Penktoji katechezė: Paulius ir kiti apaštalai

Brangūs broliai ir seserys!
Šiandien norėčiau kalbėti apie Pauliaus santykį su apaštalais, pirma jo pradėjusiais sekti Jėzų. Šiuos santykius visada ženklino Pauliaus gili pagarba bei jo atvirumas, kylantis iš Evangelijos tiesos gynimo. Paulius praktiškai buvo

Jėzaus iš Nazareto amžininkas, tačiau jo viešojo gyvenimo laikotarpiu niekada neturėjo progos sutikti. Dėl to po veriančios šviesos apakinimo kelyje į Damaską jis jautė poreikį pasisemti žinių iš pirmųjų Mokytojo mokinių, Jo išsirinktų nešti Evangeliją ligi žemės pakraščiu.

Laiške galatams Paulius pateikia svarbios informacijos apie ryšius, palaikytus su kai kuriais iš Dvylikos, pirmiausia su Petru, išrinktu Uola, ant kurios pastatyta Bažnyčia (plg. Gal 1, 18), su „Viešpaties broliu“ Jokūbu (plg. 1, 19) ir Jonu (plg. Gal 2, 9). Jis nesvyruodamas pripažįsta juos esant Bažnyčios „stulpais“. Ypač reikšmingas jo susitikimas su Kefu (Petru) Jeruzalėje. Paulius pasiliko su juo penkiolika dienų, kad „susipažintų“ (plg. Gal 1, 19), t. y. sužinotų apie žemiškąjį Prisikėlusiojo gyvenimą - To, kuris „pagavo“ jį kelyje į Damaską ir iš pagrindų pakeitė jo gyvenimą: iš Dievo Bažnyčios persekiotojo Paulius tapo iki tol jo griauto

tikėjimo į nukryžiuotą Mesiją ir Dievo Sūnų skelbėju (plg. Gal 1, 23).

Kokios informacijos apie Jėzų Paulius gavo praėjus trejiems metams nuo susitikimo pakeliui į Damaską? Pirmajame laiške korintiečiams aptinkame dvi žinias, kurias Paulius išgirdo Jeruzalėje ir suformulavo kaip esminius krikščionių tradicijos, pamatinės tradicijos, elementus. Jis perteikia jas pažodžiui, lygiai tokias pat, kokias išgirdo, labai iškilmingai pasakydamas: „jums perdaviau, ką esu gavęs“. Tad jis pabrėžia ištikimybę tam, ką yra gavęs, bei sąžiningai perteikia tai dabar naujiems krikščionims. Šie esminiai elementai susiję su Eucharistija ir prisikėlimu ir kaip tekstai buvo suformuluoti jau ketvirtajame dešimtmetyje. Tad priartėjame prie Jėzaus mirties, palaidojimo ir prisikėlimo (plg. 1 Kor 15, 3-4). Stabtelėkime prie vieno ir prie kito. Jėzaus žodžiai per Paskutinę vakarienę (plg. 1 Kor 11, 23-25), Pauliaus akimis, išties yra Bažnyčios gyve-

nimo centras: iš čia išauga Bažnyčia, tapdama pati savimi. Greta to, kad šie žodžiai Eucharistiją nusako kaip centrą, iš kurio vis gimsta Bažnyčia, - tai taip pat tvirtinama visoje Pauliaus teologijoje, visame jo minties lobyne - jie daro didelę įtaką Pauliaus asmeniniam santykiui su Jėzumi. Jais, viena vertus, paliudijama, kad Eucharistija nušviečia kryžiaus praeikimą, paversdama jį palaima (plg. Gal 3, 13-14), ir, kita vertus, paaiškinama Jėzaus mirties ir prisikėlimo reikšmė. Pauliaus laiške Eucharistijos steigimo žodžiai „už jus“ virsta „už mane“ (Gal 2, 20), suasmeninami žinant, kad tame „už jus“ jis pats buvo pažįstamas bei mylimas Jėzaus ir, kita vertus, tai reiškia „už visus“ (2 Kor 5, 14): šis „už jus“ tampa „už mane“ ir „už Bažnyčią“ (Ef 5, 25), taigi - atperkamosios kryžiaus aukos „už visus“ (plg. Rom 3, 25). Kasdien maitindamasi Prisikėlusiojo Dvasios galia, Bažnyčia Eucharistijos ir Eucharistijoje statydinama ir suvokia save kaip „Kristaus kūną“ (1 Kor 12, 27).

Kitame tekste, tekste apie Prisikėlimą, mums vėl perteikiama ta pati ištikimybės formulė. Šv. Paulius rašo: „Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai; jis pasirodė Kefui, paskui Dvylikai“ (1 Kor 15, 3-5). Šioje jam perduotoje tradicijoje Paulius vėl pamini pasakymą „už mūsų nuodėmes“, kuriuo pabrėžiamas Jėzaus dovanojimasis Tėvui siekiant išgelbėti mus iš nuodėmės ir mirties. Iš šio dovanojimosi Paulius išrutulioja labiausiai jaudinančią bei žavintį pasakymą apie mūsų santykį su Kristumi: „Ta, kuris nepažino nuodėmės, jis dėl mūsų pavertė nuodėme, kad mes jame taptume Dievo teismu“ (2 Kor 5, 21). „Jūs gi pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdienu,

kad jūs taptumėte turtingi per jo neturtą“ (2 Kor 8, 9). Pravartu priminti žodžius, kuriais tokį paradoksalų Pauliaus pasakymą pakomentavo augustinas vienuolis Martynas Liuteris: „Tai didingas dieviškosios malonės nusidėjeliams slėpynis: dėl įstabių mainų mūsų nuodėmės yra nebe mūsų, bet Kristaus, ir Kristaus teismas yra nebe Kristaus, bet mūsų“ (Psalmių komentaras, 1513-1515). Ir taip esame išgelbėti.

Pravartu atkreipti dėmesį, kad pradinėje, iš lūpų į lūpas perduodamoje kerigmoje (skelbime) sakoma, jog ne „buvo prikeltas“, kas būtų logiškiau ir labiau derėtų su „numire ... buvo palaidotas“, bet „yra prikeltas“. Forma „yra prikeltas“ pasirinkta siekiant pabrėžti, kad Kristaus prisikėlimas iki dabar daro poveikį tikinčiųjų egzistencijai: šitai galime išversti kaip: „yra prikeltas ir tebegyvena“ Eucharistijoje bei Bažnyčioje. Kristaus mirtį ir prisikėlimą liudija visi Raštai, nes, pasak Hugono Senviktoriečio, „visas dieviškasis Raštas tėra viena knyga, ir ši knyga yra Kristus, nes visas Raštas kalba apie Kristų ir atbaigiamas Kristuje“ (De arca Noe, 2, 8). Šv. Ambraziejus Milanietis galėjo sakyti, kad „Rašte skaitome Kristų“ tik dėl to, jog ankstyvoji Bažnyčia naujaip perskaitė Izraelio Raštus, pradėdama nuo Kristaus ir grįždama prie Jo.

Prisikėlusiojo pasirodymų Kefui, Dvylikai, daugiau negu penkiems šimtam brolių ir Jokūbui vardijimas užbaigiamas užuomina apie pasirodymą asmeniškai jam, Pauliui, kelyje į Damaską: „O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, jis pasirodė ir man“ (1 Kor 15, 8). Kadangi yra persekiojęs Dievo Bažnyčią, Paulius čia išpažįsta savo nevertumą būti laikomam tokio paties lygmens apaštalu kaip ankstesni už jį apaštalai: bet jam suteikta Dievo malonė neliko bergždžia (plg. 1 Kor 15, 10). Kaip tik dėl to jis giriasi dieviškąja malone, suvienijančia jį su

pirmaisiais Kristaus prisikėlimo liudytojais. „Ar aš, ar jie - taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote“ (1 Kor 15, 11). Svarbu skelbti tą pačią vieną Evangeliją: ir jie, ir aš skelbiame tą patį tikėjimą, tą pačią numirusio ir prisikėlusio Jėzaus Kristaus, dovanojančio save švenčiausioje Eucharistijoje, Evangeliją.

Svarba, jo teikiama gyvyvai Tradicijai, Bažnyčios perteikiamai savo bendruomenėms, rodo, kaip klysta norintieji Pauliui priskirti krikščionybės išradimą: prieš imdamas skelbti Jėzaus Kristaus Evangeliją, jis sutiko jį kelyje į Damaską ir atrado Bažnyčioje, matydamas jį gyvenant tarp Dvylikos ir tų, kurie sekė paskui jį Galilėjos keliais. Kitose katechezėse labiau pasigilinsime, koks Pauliaus indėlis į ankstyvąją Bažnyčią. Tačiau iš Prisikėlusiojo gautoji misija evangelizuoti pagonis turėjo būti patvirtinta ir laiduota tų, kurie jam ir Barnabui padavė dešinę kaip jų apaštalavimo bei evangelizavimo patvirtinimo ir priėmimo į Kristaus Bažnyčios bendrystę ženklą (plg. Gal 2, 9). Tada tampa aišku, kad posakis: „Jei mes ir buvome pažinę Kristų kūno požiūriu, tai dabar mes taip jo nebepažįstame“ (2 Kor 5, 16) reiškia ne kad jo žemiškasis gyvenimas menkai reikšmingas mūsų bendrumui tikėjimu, bet kad nuo prisikėlimo momento mūsų ryšio su juo būdas pasikeitė. Jis sykiu yra Dievo Sūnus, kūnu kilęs iš Dovydo giminės ir šventumo Dvasia per prisikėlimą pristatytas galingu Dievo Sūnumi, - primena Paulius Laiško romiečiams pradžioje (1, 3-4).

Juo labiau stengsimės sekti Jėzaus iš Nazareto pėdomis Galilėjos keliais, juo geriau suprasiame, kad jis prisiėmė mūsų žmogystės našta tapdamas panašus į mus viskuo, išskyrus nuodėmę. Mūsų tikėjimas gimęs ne iš mito ar idėjos, bet iš susitikimo su Prisikėlusioju Bažnyčios gyvenime.

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfas Daukšienė

Šis žingsnis - paskutinė vinis į velnio karslą. Laukimas yra labai galingas dalykas. Jis padeda numatyti perspektyvą, daro įtaką mūsų veiksams, jo galia gali smarkiai pakeisti savo gyvenimą. Laukimas - ne tik permainos vaizduotėje (kad kažko lauki), bet ir būsenos pakeitimas. Jis skatina ruoštis būsimam įvykiui. Kai sportininkai žaidžia sviediniu, metikas žiūri, kad gaudytojas būtų pasiruošęs tam. Panašiai elgiasi ir Dievas. Jis nuosirdžiausiai trokšta pamėtėti tau palaiminimus: išgydymą, klestėjimą, išsivadimą, bet negali to daryti, kol tu nestovi atitinkama poza, kad juos sugautum, t.y. nesi laukimo būsenoje.

Kartais permainingi lauki iš pasaulio, kartais

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfas Daukšienė

2. „Taisykite Viešpačiui kelią!“ (Mk 1,3-8)

Visas Senasis Testamentas persmelktas Dievo atėjimo nuojauta. Žmogus trokšta Dievo, nes yra sukurtas pagal Jo paveikslą ir panašumą. Dievas taip pat trokšta duoti save žmogui ir tai daro visomis jam teikiamomis dovanomis.

Pirmoji sąlyga priimti ateinančių Viešpatį - trokšti teisingumo. Žmogus aiškiai jaučia neišvengiamą skirtumą tarp to, kas jis yra, ir to, kas turėtų būti. Tačiau nenuleiskime rankų: pasaulis yra ne nuodėmingo žmogaus valioje, bet švento ir teisingo Dievo rankose. Antroji sąlyga - laisvės troškimas. Žmogus yra apraizgytas įvairiomis vidinė ir išorinė vergystės formomis. Jis mato gėrį, tačiau nesugeba jį daryti, jis jaučia, kur esti laimė, tačiau per silpnas, kad galėtų jos siekti.

10. Lauk atsako /pabaiga/

iš draugų, dar kiti - iš kunigo maldų. Tai neteisingas dėmesio nukreipimas, „nes tik iš Dievo ateina, ko aš tikiuosi“ (Ps 61, 6-7). Laukimo bendraketelė - viltis, ir ji turi būti nukreipta į Dievą. Kuo daugiau vilties, tuo stipresnis laukimas (Fil 1,20).

Pradėk mokyti laukti (Lk 5,20). Pro stogą nuleistam paralyžuotajam Jėzus pirmiausiai pasako: „Tavo nuodėmės tau atleistos“, nes žmogus jautiesi kaltas ir nevertas išgyti. Jėzus pašalina tą baimės ir kaltės jausmo kliūtį ir atveria jo širdį tik stebuklo laukimui be jokio svyravimo. Jėzus pakeičia šio žmogaus jauseną. Arba Petras taria ligoniui: „Nelauk pinigų, lauk išgydymo“ (Apd 3,1-2). Įmetęs auką į aukų dėžutę

nepamiršk tuoj pat, bet nors savaitę kantriai lauk, melskis, tikėk, kad tau bus atlyginta šimterio-pai. Nenustok laukti visa širdimi. Nes laukimas yra kažkas, kas žmogų pastato tiesiai į Dievo akivaizdą. Tikėk, kad visi Dievo palaiminimai bus tavo čia ir dabar.

P.S. Štai ir peržvelgėme dešimt paprastų Šv. Raštu pagrįstų žingsnių, kurie leis nugalėti bet kokią negandą. Daugiau niekada nepatirsi „tikėjimo nesėkmės“, nenusivilsi savo jėgomis manydamas, kad tavo tikėjimas ne toks veiksmingas kaip kitų. Dabar esi pasiruošęs gyventi pilnkraujį gyvenimą, už kurį Jėzus atidavė savo gyvybę. Visa tai tampa tavo gyvenimo tiesa, nes tu supratai dieviškąją tikėjimo tvarką.

atsigręžimą į Dievą, pasukant savo gyvenimo kryptį 180 laipsnių kampą, nes tik tada žmogus vėl grįžta į save ir pradeda atspindėti Tą, Kurio paveikslas jis yra.

Kadangi žmogaus tikslas yra mylėti Dievą, nuodėmė yra nesugebėjimas mylėti. Ji nutraukia mūsų santykį su Tuo, Kuris mus myli, ir iš jos išsivaduojama per atleidimą. Atleidimas yra nuostabiausias Dievo darbas, kuriuo Jis apreiškia kitaip nepažįstamą savo esmę - gailestingumą. Kiekvienas pripažįsta savo nuodėmes ir nuplauna savo nešvarumą Jordane, į kurį tuoj pat po to pasiners Jėzus, nes Jonas skelbia: „Po manęs ateina tas, kuris krikštys (t.y. panardins) Šventąją Dvasią (t.y. į paties Dievo gyvenimą)“. Kaip tai įvyks? - skaitykite kitame rašinyje.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Birutė Vasylienė

Kovo 11-oji Tautos šventovėje

Kovo 11-osios minėjimas Kristaus Prisikėlimo parapijoje prasidėjo 18 val. šv. Mišiomis, kurias aukėjo klebonas mons. Vytautas Grigaričius.

Iškilmingų šv. Mišių metu giedoją Kauno vyrų choras „Perkūnas“, vadovaujamas Lietuvos muzikos ir teatro akademijos docento Romaldo Misiukevičiaus. Darnūs vyrų balsai užpildė bažnyčios erdvę ir kartu su monsijoro žodžiais kėlė tikinčiųjų širdis, mintis ir sielą aukštinant pas Viešpatį.

Homilijoje monsijoras kalbėjo: „Taip jau Dievo lemta, kad pirmąjį metų ketvirtadalį išsiriškiavo trys lemtingos, labai reikšmingos mūsų tautai datos, susijusios su svarbiausiu žmogaus

troškimu - būti laisvam ir nepriklausomam.“ Toliau klebonas akcentavo, kad tikroji laisvė neįmanoma be tikėjimo. Kiekviena žmogiškai suprasla laisvė, nesiderinanti su Dievo mokymu, anksčiau ar vėliau tampa vienokia ar kitokia nelaisve, kitaip tariant blogiu. Jis priminė socializmo kūrėjus, kurie siekė sukurti visuomenę be jokios religijos. Ir visi žinome, prie ko tai privedė. Homiliją monsijoras baigė žodžiais: „Praslykime Šventosios Dvasios atverti mūsų tautos žmonių akis ir širdis Jėzui, kad Jis suvienytų mus visus į vieną darnią šeimą. Tai svarbiausias garantas išlikti laisvais ir nepriklausomais.“ Baigiantis šv. Mišioms klebonas pakvietė sugiedoti Lietuvos himną.

Po šv. Mišių Rima Lipšienė trumpai papasakojo apie Kauno vyrų chorą „Perkūnas“, kuris gyvuoja nuo 1958 metų ir yra žinomas ne tik Lietuvoje, bet ir pasaulyje. Vyrų dainavo iki skausmo kiekvienam lietuviui žinomas dainas: J. Naujailio „Ant kalno karklai siūbavo“, Maironio „Lietuva brangi“, „Oi, neverk, motušėle“, J. Strazdo „Ko liūdi, berželi“, skambėjo J. Bartulio „Regina Coeli“, ypač sujaudino L. Balčiūno „Tėvo atminimui“. Choras koncertą baigė „Perkūno himnu“.

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo parapijos 2008 metų veiklos ataskaita

Vasario 22 d. įvyko visuotinis parapijos susirinkimas, kuriame parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaričius pateikė bendrą 2008 metų veiklos ataskaitą.

Mieli parapijiečiai, baigėsi Jubiliejiniai Švč. Mergelės Marijos 400 metų Apsireiškimo Šiluvoje metai ir prasidėjo naujieji Evangelijos žinios tūkstantmetei Lietuvai jubiliejiniai metai.

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje ir parapijoje jau tapo tradicija įvertinti praėjusių metų veiklą ir numatyti darbo gaires ateinantiems.

Apibendrinamas ir įvertinamas parapijos veiklą, visų pirma noriu nuoširdžiai padėkoti už pagalbą sielovados srityje dirbantiems kunigams ir jiems talkinantiesiems tikintiesiems. Taip pat dėkoju Jums, mieli parapijiečiai, kad gausiai lankote bažnyčią ir teikiate visokeriopą pagalbą.

Man, kaip parapijos klebonui, tenka rūpintis parapijos narių dvasiniu tobulėjimu bei bažnyčios ūkine veikla. Trumpai apžvelgsiu, kaip pavyko įgyvendinti užsibrėžtus tikslus ir taisyti pastebėtus darbo trūkumus.

Parapijoje šiuo metu dirba klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaričius, altarista jub. kun. Vaclovas Aleksandravičius, altarista kun. Viktoras Brusokas, vikaras kun. Julius Grigonis. Sekmadieniais talkina kan. dr. Robertas Pūkenis, Kauno klinikių kapelionas kun. Mindaugas Pukštytis ir emeritas vysk. Romualdas Krikščionas.

Parapijos teritorijoje yra trys veikiančios vienuolynai - Dieviškosios Jėzaus Širdies Pranciškonų kongregacija (Žemaičių g. 85), Švč. Jėzaus Širdies Mažųjų Tarnaičių seserų kongregacija (Anykščių g. 1) ir Švč. Mergelės Marijos, Nuliūdusiųjų Paguodos, kongregacija (Anykščių g. 22 a).

Nuo 2003 m. smarkiai sumažėjo parapijiečių skaičius: buvo apie 40.000 tikinčiųjų, o dabar liko apie 30.000. Tai paaiškina tuo, kad dauguma jaunimo išvyko gyventi į kitas valstybes. Ne visi parapijiečiai sistemingai lanko bažnyčią, nors teigia esą katalikai. Tačiau dedame daug pastangų, kad kuo daugiau jų pritrauktume prie Dievo.

Sekmadieniais bažnyčioje per visas šv. Mišias apsilanko nuo 5 iki 6,5 tūkstančių tikinčiųjų, o švenčių metu - daug daugiau. Dalis tikinčiųjų (ypač per šventes) atvyksta iš kitų parapijų, Kauno apskrities ar kitų miestų.

Šv. Mišios aukojamos: mažojoje M.V.J. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje kasdien 7.00 ir 8.00 val., sekmadieniais - 8.00 val. Tautos šventovėje kasdien 18.00 val., o sekmadieniais - 9.30 val., 11.00 val., 12.30 val. ir 18.00 val.

Kiekvieną penktadienį prieš vakarines šv. Mišias vyksta Švenčiausiojo Sakramento adoracija, o M.V.J.K. mažojoje bažnyčioje - šio kiadieniais 9 - 17 val. (nuo 2006 m. birželio 3 d.).

Parapijoje kasmet būna Advento ir Gavėnios susikaupimo rekolekcijos, susitaikinimo pamaldos. Birželio mėn. vyksta Švč. Jėzaus Širdies, o rugsėjo mėn. - Švč. Mergelės Marijos Gimimo atlaidai.

Sekmadieniais prieš kiekvienas šv. Mišias tikintiesiems aiškinama šv. Mišių liturgija, tikėjimo tiesos ir kt.

Po Sumos šv. Mišių konferencijų salėje jau keleri metai sėkmingai organizuojami susitikimai su įvairių profesijų žmonėmis, valdžios atstovais, kunigais, vedami pokalbiai įvairiomis temomis, rodomi religinės tematikos filmai, taip pat vyksta meno projektas „Dialogas - Zodis ir Spalva“. Šie renginiai praturtina ne tik religinį, bet ir kultūrinį tikinčiųjų gyvenimą.

Tikintieji asmeninėmis aukomis remia Bažnyčią, rūpinasi jos estetiniu grožiu. Jie aktyviai dalyvauja liturgijoje skaitydami Šv. Raštą ir po truputį, nors ir sunkiai, pradeda įsijungti į bendruomeninį giedojimą.

Norintiems priimti Krikšto, Sutvirtinimo, Santuokos sakramentus rengiamos specialios jaunavedžiams, kūdikių tėvams bei krikštaitėms skirtos paskaitos.

Per 2008 m. buvo pakrikštyti 342 vaikai, sutuokta 217 porų, Pirmąją Komuniją priėmė 216 vaikų, Sutvirtinimo sakramentą gavo 74 jaunuoliai, 60 tikinčiųjų suteiktas Ligonų sakramentas, palaidoti 167 tikintieji.

Kaip ir visose parapijose, taip ir mūsų parapijoje yra tikinčiųjų, kurių ryšiai su Bažnyčia nestiprūs. Juos saisto tik krikščioniškoji tradicija, pasireiškianti Krikšto, Pirmosios Komunijos, Sutvirtinimo, Santuokos sakramentų priėmimu ir bažnyčios lankymu laidotuvių bei didžiųjų švenčių progomis.

Parapijoje dirbantys kunigai didelį dėmesį skiria gyvajai Bažnyčiai, taip pat rūpinasi tuo, kad kuo stipresnė ir aktyvesnė būtų bendruomenė. Mums, kunigams, padeda nemažas tikinčiųjų aktyvas, kurį sudaro 120 žmonių. Parapijoje veikia įvairios organizacijos, kurių vadovai trumpai papasakos apie savo veiklą.

Parapijos teritorijai priklauso ir Kauno universitetinės klinikos, turinčios įrengtą koplyčią, kur darbuojasi kunigas Mindaugas Pukštytis, nuoširdžiai ir uoliai atliekantis jam pavestas pareigas.

Galiu drąsiai tvirtinti, kad darbas parapijoje vyksta sklandžiai, čia suburta aktyvi gyvoji Baž-

nyčia ir jaučiasi sąmoningas tikinčiųjų įsitraukimas į šv. Mišių auką.

Labai suaktyvėjo Pastoracinės tarybos veikla. Liturginės komisijos nariai aktyviai dalyvauja šv. Mišių liturgijoje, švenčių metu rūpinasi Šv. Rašto skaitymu, visuotinės maldos bei atnašų paruošimu. Tai ypač pasireiškė 2008 metais, kai vyko 400 metų Švč. M. Marijos apsiereikimo Šiluvoje jubiliejaus renginiai.

Ekonominės komisijos nariai aktyviai talkina klebonui sprendžiant visus ūkinius ir finansinius reikalus, ypač dėl parapijos namų statybos, kuri prasidėjo 2009 vasario mėn.

Į „Carito“ organizaciją atėjus naujiems nariams, pagerėjo tarpusavio bendravimo santykiai, sielovadinė veikla, asmeninės atsakomybės pajautimas, tapo glaudesni ryšiai su Arkivyskupijos „Carito“ centru.

Parapijoje pagyvėjo jaunimo veikla: jie aktyviai dalyvauja šv. Mišių liturgijoje ir įvairiuose renginiuose.

Vaikų dienos centras, išsikėlęs į naujas erdvesnes patalpas, turi geresnes sąlygas namų darbų ruošos darbams, šeimos aplinkai sukurti, nuoširdesniai bendravimui.

Aktyviai veikia „Senjorų“ klubas, kuriam antrus metus vadovauja Rima Lipšienė.

Nežiūrint atskirų darbo grandžių pagyvėjimo bei teigiamų poslinkių, išliko kai kurie skauduliai. Ypač mus neramina šeimų klausimas: mūsų pastangos įjungti jaunas šeimas į parapijos gyvenimą vis dar neduoda gerų rezultatų.

Neturime ir pašaukimų į kunigystę. 2008 m. viena parapijietė pasišventė vienuoliškam gyvenimui.

Svarbiausios 2009 m. parapijos veiklos gairės Sielovados:

- tobulinti tai, kas jau sukurta, stiprinant parapiją ir veikiančias institucijas;
- didelį dėmesį skirti patarnautojams, šeimoms, pašaukimams į kunigystę ir vienuolišką gyvenimą;
- rūpintis suaugusiųjų katecheze;
- mažojoje Prisikėlimo bažnyčioje aktyvinti nuolatinę Švč. Sakramento adoraciją;
- skatinti bendruomeninį giedojimą šv. Mišių metu;
- skatinti tikinčiuosius sąmoningai skaityti Šv. Raštą, ruošti Evangelijos žinios jubiliejinių metų Evangelizacijos šventei, kuri parapijoje vyks gegužės mėn.

Ūkinės veiklos:

- 2009 m. pastatyti Parapijos namus.

Parapijos bendruomenės veiklos grupių ataskaitą pateiksime kitame laikraščio numeryje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsijoras Vytautas Grigaričius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis